

Tibold Szabina Ágnes

FÉNYBEN JÁRNI, FÉNNYÉ VÁLNI

A 'Fény – Élet – Lélek' körforgásáról a 'Szeretet ölelésében' szeretnék egy kicsit elmélkedni.

Századunk utolsó húsz esztendejének káosza új tudatosságra ébresztette az emberiség egy jelentős rétegét, azokat a lelkeket, akik már fuldoklottak a materiális világ egyre ajzóbb, egyre őrjöngőbb szorításában. A technika és anyag eluralkodása rabszolgálatba taszított, túlnépesedett világunkban úgy tűnik nincsen se célja, se tere emberi kibontakozásunk lényegének, szépségének.

A leberal- kommunista agymosásban (ami a nyugati világban éppen úgy átszővi az oktatás lényegét mint az egykori vasfüggöny államaiban), Isten fogalma nemcsak hogy a 'tudatlan ember babonás világába' kárhoztatott, hanem a Természet kihasználásában és otromba, lélektelen feláldozásában újra és újra megaláztatott. (Mintha a minket magába ölelő Egyetemes Tudatossággal „összeszűrni a levét” a legnagyobb bűn és ostobaság lenne!)

Úgy érzem, ha az emberiségnek van reménye és még maradt tiszta álma, akkor a 'földi politikai és anyagi kontrolláló erő' megszűnik számunkra fenyegető, félelemkeltő és bénító hatásával sorsot uraló „super-power” lenni. Viszont azt ami állandó nem lehet megsemmisíteni, s ha van valami a mi tudatosságra ébredt emberi sorsunkban ami állandónak minősíthető, az a Teremtő/Szerető/Megbocsátó Isten jelenléte. Nincsen olyan ősi vagy modern kultúra, ahol az alapvető emberi viselkedés moráljai ne a 'lelkiismeret = Isten törvényein' nyugodnának. (Azért tettem egyenlőségjelet a lelkiismeret és isteni közé, mert az ember esetében a lelkiismeret hangja egyenlő az Isten hangjával.)

Mindannyian tiszta lelkiismerettel érkezünk e világba. Lelkiismereti adottságunk isteni örökségünk, s marad az egyetlen útmutatónk a hipokráciák tengerében.

Amikor az ember áttöri lelkiismerete korlátait, és jóérzése ellen cselekszik, elszakítódik az isteni gondviselésétől, és egyedül találja magát tettének nyomorúságos következményeivel. Nagyon gyakran fel sem fogja, hogy miért szenved és 'bűn-

hődik', s találja elviselhetetlennek az életét. Ha felismeri ok és okozatát, fel is tud oldódni, mert megbánásában tükröződik azonosulása, az azonosulással pedig felelősen magáévá teszi az élményt, és erőt kap a változtatásra.

A Mindenséget alkotó Tudat törvényei egyértelműek és igazságosak. Az egész Világmindenség e harmóniára alapozott, s számunkra az ok- okozat rendjén billen a mérlege. Ezért is nem meglepő napjainkban, amikor az emberi értékeket éppen olyan tudatosan semmisítik meg, vagy aljasítják alá a domináló erők, mint ahogyan velünk annak idején kinevették Istent és Ősapáinkat az iskolában, hogy azok, akik érzik a mellükben a szívük dobbanását, azt is érzik hogy az a szív nem csak egy izompumpa ami keringeti életünk vérfolyamát, hanem egy érző, tudatos szerv, amely állandóan szól hozzánk, s ha odahallgatunk, akkor nem tévedünk rossz útra, bármily nehéz is maga az utazás.

Régi keleti megállapítás:

„Az a bölcs ember, aki előre látja tetteinek következményeit és felelősséget vállal azokért előre.”

Mint ahogyan a vér kering az erinkben, mint ahogyan az évszakok egymást váltván körforgásban táncolnak, mint ahogyan a Természetben minden megújul, él, majd visszatér elemi 'önmagába', úgy mi sem vagyunk kivételek, sem anyagi, sem lelki mivoltunkban. Nagyon jól ismerjük a Születés és Halál földi mozzanatait, s az e két pillanat közötti utat, melyet életnek nevezünk. De mit is tudunk arról a létről, amely megelőzi a Születésünk pillanatát, majd követi Halálunk magához ölelését? Legtöbbünk Istentől elidegenedetten, a Természet tükrében nem látja önmagát, így hit és bizalom nélkül fél az elmúlástól, az Örök Sötétségtől.

Gyermekkoromban gyakran gondoltam a halálra (talán mert mindig körülöttem kószált?) s én is rettegtem a végzetességétől. Ugyanakkor valami kis hang a szívemet megrendítve azt suttogetta,

hogy: „és mi van ha nincs végzet?” Felnéztem egyszer az őszi csillagos égre és megrendült bennem az infinitás érzése, anélkül, hogy „infinitásról” valamilyen fogalmam is lett volna még. Öt év körüli lehettem akkor, s szavak nélkül megértettem, hogy nincsen sem kezdet, sem vég, s az, amiben élünk határtalan. Ez egy sejtelmes érzés volt, egy megnyugtató belső sugallat, melyet nem tudtam ugyan honnan jött, de éreztem az igazát.

Ha valamire alapozhatnám az életemet, akkor arra a kis suttogó kérdésre helyezném, mert annak a megválaszolása lett életem kihívása és legnagyobb ajándéka is. Én azt nagyon jól tudom, hogy nem az első és egyetlen ember vagyok, aki ezt és hasonló gondolatot vet fel magában megfejtésre, s talál is magának választ, hitet és ha mást nem erőt és türelmet az élet harcainak megvívásához, mégis úgy vettem észre másokkal való elbeszélgetéseimben, hogy az élményeim valahogy mélyebbre hatoltak, mint az általános emberi felismerések tudatosulásai. Ezt azért merem így kimondani, mert az élményeim, meglátásaim, felismeréseim nagyon kevés lejegyzett anyaggal hasonlíthatók, de találtam annyi referenciát, hogy megnyugtassák a szellemem és értékesítsék életutamat.

MEGVILÁGOSULÁS

Huszonöt éves koromban a világom, ahogyan azt addig ismertem összeomlott. Egy óriási lélekpróbán estem keresztül: megjártam a Táltosok (mágusok, sámánok) "Tűz Körét" és bepillantást nyertem a világokat elhatároló fátyol mögé. Ezt a bizonyos 'fátylat', ahogy később felismertem, Mayának, az illúzió fátylának nevezik Indiában, Tibetben és a világirodalomban általában. Rájöttem, nem azért mert illúzió az, ami mögötte rejlik, hanem azért mert a mi valóságunk az illúzió. Meglebbentvén Maya fátylát bepillantást nyerünk az Isteni Valóság Fényébe, s lelki örökségünket újra és most már tudatosan felismervén.

„Megjárni a Tűz Körét” igazán annyit tesz, hogy egy hatalmas lelki erőfeszítéssel áttörünk a sötéttségünkön, miáltal 'elégetjük' az életről alkotott dogmáinkat, bemerevedettségeinket és illúzióinkat, s így megtisztulván a Fény elé járulhatunk. Ilyen és hasonló lélekpróbák ajándéka a 'megvilágosodás'. Mint a mesékben, a 'táltosjelölt' ekkor

a 'Nagy Hármass út' elé állítva találja magát.

ÉLET, HALÁL, TÉBOLY

Élet – erőfeszítés, Halál – megadás, Téboly – tagadás

Ha Életet választja (mely szerintem a legnehezebb döntés), akkor visszatér abba megtisztulva, új 'Éntudattal' és valóságsszemlélettel megáldottan. Bár életútja e tranzformációs újjászületésben kihívásoktól mentesebb nem lesz (sőt!!!), megvilágosodott szellemének ereje, tűrőképessége és bizalma a 'Jó' felé, megrendíthetetlenül varázsolják szándékát. Félelme eltűnik és egyszerű, tiszta Csodálat költözik helyébe, tett és alkotásvágy veszi át élete vezérfonalát.

Szeretném hozzáfűzni itt, hogy 'csodálat' egy olyan csodálatos Magyar szó, amit nem lehet más kifejezéssel helyettesíteni, s más nyelveken úgy vettem észre, nem helyettesíthető be hasonló mélységgel, mint a magyarban. Pl.: angolul több kifejezés is van rá, 'wonder', 'awe', 'being amazed it', de ezek mind csak egy csodálkozó állapotot érzékeltetnek.

A mi Csodálatunkkal egyetemesen rezonál a szeretetünk olyan észrevétlenül és természetesen, még csak meg sem fordul a fejünkben, hogy amit csodálunk, azt ugyanakkor szeretjük is. A szeretet nem exkluzív. Az emberek úgy érzik, hogy intim kapcsolatok, mint a szerelem, anya és gyermeke, családi kapcsolatok, baráti kiváltságok dominálják a szívünket, minden más csak „jaj de édes!” vagy „ki nem állhatom!” A csodálatot (ami lehet, hogy 'csoda állat'-ból tömörült) nem magyarázom, mivel nem csak hogy felesleges, hanem valóban lehetetlen is. Csak annyit, talán, hogy amikor csodálunk, akkor egy pillanatra minden más valóság megszűnik létezni. Az énünk álarca lehullik, s csak azt éljük át teljességében, ami csodával elragadta szétszórtságra hajlamos figyelmünket. Egy pillanat örökkévalóságáig csodálatunkkal szeretünk valamit, és azzal szavak nélkül köszönjük meg az Alkotó ajándékot.

Ezért mondhatom most nyugodtan ki, hogy az Élet maga CSODA, hiszen magával ragadta a lelkünket is, figyelmünket is, s ha csodálatlansággal szemléljük, és odaadással éljük, akkor mi magunk válunk köszönetévé.

Csodálattal szemlélvén a Világmindenséget, létünk csodája is a tudat csodálatos felismeréseivé válik, egy gyermekdeden ámulatba ejtő Életcsodává.

Az Élet magával ragad, és csodálatba ejt mindent és mindenkit, talán csak azért, hogy ezt a valóságot is teljességében magáévá tegye. Élet választása nem más, mint csodálattal feloldott erőfeszítések sora, attól a pillanattól, hogy megharcolunk az első lélegzetünkért, addig a pillanatig, amíg az utolsó is elhagyja az ajkunkat. E között a két lélegzet között lehetőségünk nyílik arra, hogy kipróbáljuk 'a szerves lét fénybe burkolt álmát'.

A Halál választása azért 'megadás', mert az Élet valóságélményei ruházzák fel a Halál titokzatoságát is. Ezek nélkül az élmények nélkül, az újjá születésnél megint csak Maya fátyla mögött ragadnak az örökkévalóság misztériumai. Bármilyen bódítónak ígéri is magát Halál, amely maga a felismerés, hogy az Élet élményvilága az, ami halványítja Maya fátylát a dimenziók között, Halál gyávaságnak tűnik, vagy jobb esetben meg nem érdemeltnek. Halál „könnyű kiútjának” elvetése még egy új felismeréssel ajándékoz meg: **ráeszmélünk, hogy Álom alkotja a hidat a világok között, s Halál csak egy kísérőnk, aki felcsillantja előttünk új valóságálmunk lehetőségét.**

Téboly vár arra, aki átéli a csodát, de letisztulatlan énje és ellenző szelleme megtagadják annak valóságosságát, s a „híd a két világ között” vagy egyáltalán nem épül meg, vagy olyan gyengén áll, hogy önnön súlyától összeomlik. Ha összeomlik, az még a jobbik eset, mert akkor megvan a lehetőség az újjáépítésére, s ha a szelleme elég erős és elég kreatív, akkor tébolyból is van visszaút az Élet-csodába. A megzavart tudat nem gyógyíthatatlan, mint ahogyan a Gordiuszi Csomó sem megoldhatatlan. Az, aki racionális ismereteinek ketrecébe akarja szorítani azt, amit a lélek absztrakciója vetületre hozott, a téboly, vagy dementia útvesztőiben találja magát. Sajnos a lélek csodájának tagadása a dualítások káoszába torkollik.

Joseph Campbell így fejezte ki ezt az állapotkülönbséget:

„Ugyan azokban a vizekben, melyekben a skizofrén fuldoklik, a Látnok erőfeszítés nélkül

úszik.”

(Szeretném itt zárójelben megjegyezni, hogy nem drogokkal és hormonokkal kell elkábítani és „kezelni” azt, aki elveszítette az útját a 'realitás és álomvilág kereszteződésében', mert azok még messzebbre taszítják a szerencsétlent lélekközpontjától; A gyógymód ősi és egyszerűnek tűnő, sámánok még ma is gyakorolják teljes sikerrel.

Szerető, megértő környezetben olyan, logikus rendbe segíteni a megzavart gondolatmenetét, amelyben minden átélt transzcendentális élménye értéket nyerhet anélkül, hogy annak egyelőre valóság vagy 'valótlanság' értéket kellene nyilvánítania. A belső csendre való törekvés hozza meg aztán azt a nyugalmat, melyben a Szellem is csendjére találhat. Ebben a visszhangtalan csendben fényesedik meg a tudat, s ismeri fel minden szükséges válaszát. Kedves beszélgetések, mindennapi elfoglaltságok között az agy megtalálja egyensúlyát. Az emberi agy érzékeny műszer képes regenerálódásra és újrendeződésre – ha hagyják. Az egyszerű, mindennapi elfoglaltságok megerősítik az 'Első Figyelmet!' és eltávolítják a 'Második Figyelemtől!', az absztrakttól. A perspektíva megváltozik, s új vetületből de ismerős fókuszpontból szemlélvén a chatarktikus élményanyagot, a 'híd' a valóságok között újraépülhet. Igaz, hogy soha nem lesz már „ugyanaz” aki volt áttörő élménye előtt, de felismeri a magnitúdóját és új 'belátásait' hasznosítani tudja körében. Ha erős, akkor ezen az úton halad és fejlődik tovább... Mert ha sikerült visszajönnie a 'tébolyból', akkor sikeresen járta meg a 'Táltosok Tűz Körét'.)

A FÉNY – ÉLET – LÉLEK KÖRFORGÁSA A SZERETET ÖLELÉSÉBEN

Bármennyire is próbáljuk a Világmindenség titokzatoságát racionális keretek közé szorítani, dualitásaink elől nem tudunk kitérni. A 'valóságot' számunkra pontosan ezeken az egymást cáfoló, de ugyanakkor egymást mégis erősítő titkokból álmotdák és szőtték meg. Hogyan tudnánk akkor megcáfolni e velünk született kettősséget, vagy kikerülni kihívásait?

A Tudatosság, a Lélek észlelése, a Forma születése tükrözik számunkra a misztikumok 'Szent Három-

ságát'. Ezen belül a 'lélek észlelésének' és a 'forma születésének' kettőssége mindenben megjelenik számunkra, kezdve azzal, hogy két szemünk van (mivel úgy érzem, hogy a csecsemő első tudatos, vizuális észlelése az őt figyelő szempárra esik, a szempárra, mely „a lélek tükre”), befejezésén később jövő ismeretünkkel a két agyféltekénkről, melyek percepcióink és manifesztációink műszerei. Egyszerűen kifejezve, az egyik a valósággal van elfoglalva, a megoldások, praktikuságok irányadója, a másik az elvont, absztrakt fogalmakkal, álmokkal, inspirációkkal, intuitív megérzésekkel szolgál minket.

Az agyunk mindent tárol és regisztrál, majd segítségével a legegyszerűbbtől a legbonyolultabb feladatig megoldjuk időbe és térbe szorított valóságunk sokféleségét. Egyáltalán nem biztos, hogy az agy maga mást is végez, mint hogy segít minket átvergődni lelkes-szerves életünk tekervényes labirintusán.

Vajon véletlen szükségszerűségéből alakultak ki ezek a dualitások bennünk és világunkban?

Én nem hinném. Azok közé tartozom, akik úgy érzik, hogy a Világmindenség infinitásában bármennyire is véletlennek tűnnek a dolgok, semmi sem az, hanem inkább egy átfogó tudatosság szinkronitása. Talán egy megnevezhetetlen Egység mágikus kaleidoszkópja, ahol a tükörképeknek is önálló életük van?

A Teremtő Erő úgy alkotott meg minket, hogy képesek legyünk éppen úgy felismerni azt a csodát, amelyben élünk, mint megismerkedni azzal a csodával, amely mi magunk vagyunk. Ehhez a nem kis feladathoz pedig 'kettős megvilágításra' van szükségünk. Ezért lettünk, gondolom, felszerelve agyunk két lóbalítású remek műszerével. Egy olyan hatalmas tárházzal, amely képes minden élményanyagunkat befogadni és elraktározni, ugyanakkor értelemmel is felruházni, majd azt az értelmet annyi konfigurációba állítani, amennyit csak a képzeletünk elővetíteni képes.

Napjaink dualitása nappalokban és éjszakákban váltakozik. Ébrenlétünk alatt mindennapjaink logikája, az ésszerűség van 'napirenden', míg alvó állapotunkban a szellemünk felszabadul, és útrakél a végtelenben. Az álmaink nemcsak a testünknek adnak pihenést, hanem összefonják a 'va-

lóságunkat' egy kiterjedt, több szinten létező valósággal, hogy egy-egy pillanatra kiemelkedhessünk megrögzöttségeinkből. Alvás alatt óriási lelki munkát is végzünk (általában tudattalanul) álmaink szürrealistának tűnő világában. Alvás közben tudat alatt nagyon sok mindent megoldunk, melyekre ébrenlétünkben, 'lélektől elszakadt' pillanatainkban nem voltunk képesek, vagy egyszerűen nem volt erőnk arra, hogy szembenézzünk a megoldással tudatos szinten. Felébredvén gyógyító álmunkból felszabadultnak érezzük magunkat, mert megmenekültünk gondjaink nyomasztásától. Ilyenkor csak annyit dobunk fel jókedvűen, hogy „de jól aludtam”, mert valahogy már érezzük, mit kell tennünk gondunk megoldása végett.

Rájöttem, hogyha alvás előtt kérem a 'szellemem', vezessen megoldásra, minden esetben felszabadultan ébredjek, már nem nyomasztanak a gondok.

Szellemünk tehát működik tudatos és tudatalatti szinten is, szinte észrevétlenül tartván bennünk a 'fény-erőt'. Rájöttem saját tapasztalatomból, hogy csak akkor szenvedünk igazán valóságunk megleckéztetéseitől, ha minden áron a saját akaratomkat és elképzelésünket kívánjuk ráilleszteni egy adott helyzetre, vagy egy nekünk ellenálló erő manifesztációra. Nem bízunk abban, hogy ha valami megoldhatatlannak tűnik számunkra, akkor is vannak láthatatlan erőforrások, melyek segítségünkre sietnek, ha visszalépünk makacsságunktól és átengedjük nekik a meglepetésszerű megoldások lehetőségét. Ezek azok a pillanatok, amikor elfogadjuk a Nap-Fény jelenét és állandóságát életünkben, még akkor is, ha néha felhő takarja előlünk, vagy sötét éjből csak a Hold arca tükrözi azt vissza ránk.

Egyéniségünk is, fizikai valóságunk is gyakran dualitásokban mutatja arcát világunknak. Arcunk és tükörképe, forma és árnyéka, mind, mind számunkra felvillantott kettősségek, a Fény varázslatos játéka az anyaggal, a szemünkkel és a szellemünkkel.

Ebben a valóságban melyben élünk, három dimenziót észlelünk. Érzékelhetjük, ha kifinomultak vagyunk a negyediket, s több mint sejtjük egy ötödik dimenzióink létezését is. Mind ezt a „majdnem ötöt” nevezhetjük 'sajátunknak' az Infinitis szám-talan dimenzióinak sorából, melyekben tudatunk

ma táncol és utazik. Az ember meg kell álljon egy pillanatra, hogy mély lélegzetet vegyen és meghajtsa a fejét az Infinitum bölcsessége előtt. El kell gondolkodnunk azon, hogy még ezt a behatárolt teljességet sem tudjuk tisztelettel és meghatótt csodálattal magunkévá tenni. Bár számunkra teljesnek tűnik a valóságunk, a Mindenség mércéjén mégis elemi. Be vagyunk szorítva egy valóságba, ahol a „Jó és Rossz” dualitásának elemi harca folyik úgy önmagunkban, mint a kívülünk megjelenő tükröződésekben.

A 'DUALITÁS' megismerése és szintetizálása a kihívásunk. Az emberi sors 'leckéje' az ok-okozat mérlegelésében rejlik. Felismeréseink ajándéka pedig 'HARMÓNIA'.

Harmónia a Mindenség egységének alapja és szerkezete is, melyben elsősorban fel kell ismernünk önmagunk harmonikus rezgését. Zene az egyik tükrünk ennek felismeréséhez. Ha valaki ismeri a hangzásokat tudja, hogy „disszonánsan nem lehet feloldani feszültséget”. A disszonáns mindig hagy maga után kívánni valót. (Minél több közöttünk a disszonancia, annál több feloldásra van szükségünk. Vajon mi emberek tényleg ennyire süketek lennénk?)

Az egyik legősibb példaképünk természetbeli dualitásunk felismerésére az ÉLETFA.

Az Életfa a legköltőibb és ugyanakkor álomszerűségében is valóságos megjelenítése természetbeli kettősségünknek és a Mindenség hatványozott dimenzió sorozatainak. Életfánk tükrözi elénk a világunkban elérhető legoptimálisabb Harmóniát. Csak rá kell tekintenünk és azonnal megértjük, felismerjük helyünket a Világmindenségben.

Az Életfán függünk, abból táplálkozunk, azon alkotunk, s azt gyarapítjuk.

Két Indián közmondás ötlött itt eszembe.

Az egyik a mi „maga alatt vágja a fát” közmondásunk Indián verziója:

„Ostoba ember az, aki azt a gallyat vágja le a fáról, amin éppen ücsörög.”

A másik:

„Még nem láttunk olyan fát, amelyik a saját ágaival viaskodna.”

Valahogy úgy érzem, hogy nekünk Magyaroknak is át kellene gondolnunk az indiánok igazságát.

AZ ÉLETFA VALÓSÁGA ÉS SZEREPE

Talán valahol, a titkos tudatunk legmélyén még emlékezünk arra, honnan is pottyantunk e világba. Az Életfánk még áll. Áll sudáran, álmokkal a lombjain, gyökereivel a világunkba kapaszkodik, virágai a Napunkra mosolyognak, gyümölcssei földünkre hullanak, s a Holdunk el-eltűnik, majd újra kibukkan lombjai közül. Emlékszünk rá még akkor is, ha soha eszünkbe sem jut, mert az Életfa archaikus szülőnk, meg nem tagadhatjuk. Ha kiirtjuk, önmagunkat is megsemmisítjük.

Őseink táltosai 'megmázták' az Életfát, megértették létfontosságát, s azt is, hogy a mi létünk is Életfafüggő. A táltosok, sámánok szerepe az emberiség hajnalától következetesen az volt, hogy fönntartsák a hidat az emberek és a Fény között, amelyhez csak az Életfán lehet feljutni. A táltosok, a sámánok, a jó mágusok átlélik emberi limitációink határait, s szó szerint egy szellemi fejlődésen, evolúción mennek keresztül. Valóban őszinte köszönettel tartozunk a kettős-világ azon úttörőinek, akik meg merték érinteni tudatukkal a mindennapi ember számára elképzelhetetlen 'anyagtalán tudatosság' mélységeit, s élményük tapasztalatit az emberiség javának szolgálatába állították. Megtudhattuk tőlük, hogy amit a szemünkkel látunk, azok nem csak fizikai tömegek formába szorítva, hanem csodálatosan vibráló fénytettek is, tudatosságunk élő energia illuminációi.

A Kínaiak Csi-nek nevezik ezt a mindent átszövő 'erő-energiát', az amerikai Indiánok egyszerűen Spirit(szellem)-nek. Ez a kézzel meg nem érinthető tudatos élet-energia a létünk esszenciája. Magába foglal minket éppen úgy, mint ahogy átszövi az egész Univerzumot. Nem más ez, mint a Lélek Erő egysége, mely Fényben nyer valóságot és mozgósítja, mobilizálja a világokat.

Ahol Fény, ott Tudat, ahol Fény, ott Élet.

Élettelen dolgoknak nincsen fényük. (Egy halott szerves testben csak a kukacok és baktériumok világítanak...)

Az az energia, amely tudatossá és mobilissá teszi a formát organikus létében, kilép a fizikai síkok masszivitásából, és a Fény vibrációs szintjére emelkedik. Talán így is fogalmazhatnám: a Tudat Fényébe lép, s azzal egyesül.

**MI AZ ÉLET ÉS MI AZ,
AMI A MINDENSÉGET ÉLETBEN TARTJA?**

Vajon van-e nekünk valamilyen 'lényeges' szerepünk ebben a csodálatos végtelenségben, melynek egy sugárnyi valóságát mi emberek születésunktől halálunkig az énünkkel mérünk és értékelünk, s végül is válunk vagy áldozatává, vagy csodáló és lelkes alkotótársává?

Azalatt a pár 'köztes' év alatt melyet 'életnek' nevezünk, vesszük környezetünket, különböző személyes „drámáinkat” egyszerűen 'sorsunknak', mellyel szemben általában tehetetlenek bizonyulunk. Még az is sok, amivel naponként meg kell küzdenünk, nem még ezoterikus, elvont dolgok feleslegével tömni a fejünket.

Nagyon keveseknek fordul meg a gondolatai közt az a kérdés, hogy tulajdonképpen mi is tartja létezésben és örök újjászületésben a Természetet mely minket magába ölel, táplál és sajnos elszenved. Na meg úgy általában mi is az, ami összetartja és valósággá formálja a Világmindenséget? És itt nem atomokról és molekulákról kívánok beszélni, azt az okos könyvekben sokkal jobban megmagyarázzák, hanem feljűk szeretnék emelkedni, hiszen ők is csak annak a visszatükörzödése.

Sem matematikával, sem fizikával, sem kémiával, de még biológiával sem lehet megmagyarázni, hogy miért vagyunk egzisztenciában és eltűrve egy olyan eco-szisztémában, aminek a tönkretetéséhez naponta hozzájárulunk. Azon kívül, hogy létezőnk, van e egyéb értékünk? Hozzájárulunk-e mi emberek a bolygónkon lűktető csodálatos élethez fényünkkel, vagy csak szívjuk a levegőjét (amit már agyon szennyeztünk) vizeit mérgezzük, bitroljuk testét, kifosztjuk kincseiből. Mi azt nagyon jól tudjuk, hogy részesei vagyunk a Természetnek, de ezt a felismerést jobbik esetben csak allegorikusan vetjűk fel.

Miért mondom ezt? Mert sem tevékenységünkkel, sem viselkedésünkkel nem bizonyítjuk, hogy valóban felfogtuk az egymásra hatás lényegét. Nem úgy élűnk, hogy harmonikusak lennénk azzal a befogadó világgal, amely a testéből táplál minket és elviseli a létezésűnket önmagunk ellenére is. Elég nevetséges, de még egymással sem vagyunk

képesek harmonikusan élni, sem egymás kihasználása nélkül. Pedig vannak szavaink és tetteink, meg filozofikus eszmeftuttatásaink is, hogy 'mutassuk és magyarázzuk' miért nem vagyunk egymással megelégedve. (Fantasztikus világokat megsemmisítő fegyverarzenáljainkról nem is beszélve.)

A Földanya nem szavakkal kommunikál. Gyönyörét mutatja ott, ahol burjánzó, nyüzsgő, boldogságot sugárzó élet van, s fájdalomát mutatja az állatok, növények, ásványok kiirtásakor, az Élet-Erő pocsékolásakor, tékozlásakor.

Amikor egy Japán halászfaluban száz és százszámra gyilkolták meg a kegyetlenül bekerített és összetereit delfineket, s a tengerpart amíg szem ellátott vöröslött a szerencsétlenül síró, vergődő állatok véréből, gondoltak-e arra, azok akik ezt tették, mit érezhet a Föld, a Teremtő?

Mi volt a delfinek bűne? Táplálkoztak és szerették egymást ott, ahol a halászok éppen halászni akartak. Talán nem elég nagy a tenger, hogy mindenkinek jusson? Kapzsiságból és lustaságból tömeggyilkossá váltak azok, akiket a tenger évszázadokig nagyvonalúan eltartott. Az is érdekes, mi történt ezután a horror után. Soha többé delfin nem ment még a környékére sem a falunak, amely a delfineket csodáló turisták mekkája volt, hiszen addig a borzasztó napig az az öböl volt évmilliókon át a delfinek szaporodási helye. De nem csak a delfinek, hanem a halászható halak és egyéb tengeri élőlények is eltűntek az öbölből. A halászat bedöglött szinte egyik napról a másikra. Ez csak egyetlen példa amit felhoztam, de talán elég ahhoz, hogy megrendítsen minket, ha egy jobb, szebb élet felé kívánczozunk.

Atrocitásaink alól fel kell szabadulnunk, s meg kell tanulnunk átélni mások szenvedését.

Szenvedés csak akkor talál meg minket, ha mi valamilyen formán okozói vagyunk annak. Nem vezekelni és önkorbácsolni kell, hanem felismerni azt, ami bennűnk a Fény útjába áll. Mindenkinek Fényre vágyik a lelke, még annak is aki tagadja ezt, mert Fény nélkül egyszerűen nincsen sem lét sem tudat. Szent Augustin mondta, hogy „Gonosz nincsen, csak hiány...”

A belső fény hiánya belső sötétség. Ahová nem ér el a Tudat Figyelme, oda a Tudat Fénye sem tud bevilágítani. Fényre vágyunk, pedig fel sem tudjuk fogni ésszel a hatalmasságát, látásunkkal

szépségének erejét és azt a végtelen tudatosságot, melynek szeretete behálózza a Mindenség általa megérintett valóságait. Fordítsuk arcunkat a Nap felé vágyakozón, szívjuk magunkba melegét, gyógyító erejét, gyűjtsuk gyertyáinkat halottainknak, kiknek fénye már egy másik világban él, hogy megérinthessenek minket búcsúzó szeretetük sugallatával. Miért ne tennénk, hiszen a Fény gyermeki vagyunk, s apró fényünkkel, melyről tudomást sem veszünk, mi is hozzászövődünk a Mindenséghez.

MI TÖRTÉNIK FÉNYÜNKKEL?

Napjainkban sokan átestek már – amit angolul úgy neveznek 'Near death experience', - magyarul talán 'halálhoz közeli élmény'-en. Azok, akik visszatértek a 'klinikai halál' állapotából, majdnem mind megemléknek azt a bizonyos hatalmas, vonzó fényt, amely felé minden erőfeszítés nélkül emelkedtek. Gondoktól, fájdalomtól felszabadultan, meg nem fogalmazható szeretetérzésben lebegtek a Fény felé, mely maga volt a Szeretet. Olyan csodálatos állapot ez, hogy senki nem kíván visszatérni nehéz valóságunkba. Aki visszatér, az tudatosan vállalja további sorsát és hátralévő életét. Ez egy valóságos újjászületés, még ha felnőtt testbe lép is vissza a lélek.

Személyes élményem, hogy átesni egy ilyen élményen semmivel nem könnyebb, sem kevesebb, mint csecsemőtestben megszületni, még ha magunkat szüljük is újjá. A különbség az, hogy a gyermeki ártatlanság és bizalom helyett a tudatosulási folyamat azonnal felruház egy olyan kétségtelen felismeréssel, melyben képtelenség tovább az ignorancia álarca mögött megbújni. Mesélni lehet az élményről, de általában aki nem élte át, nem tud azonosulni azzal, csupán, a gyakran kérdőjelbe tett fantasztikumot próbálja boncolgatni. Szerencsére, aki viszont átélte, arra is hamar rájön, hogy teljesen mindegy, ki hogyan reagál elbeszélésére. Hiszen nem az a lényeges számára, hogy meggyőzőn, hanem az, hogy az új élet-ajándékot, melyet a Fénytől kapott, humánusan és kreatívan hasznosítsa a Földön hátralévő útján. A Fény maradt számára az egyetlen Erőforrás és az egyetlen vágy. Rájön, hogy az a hatalmas szeretet-érzés amely a fényben magába ölelte, az egyetlen

érték amit érdemes nyújtani és ugyanakkor magunkba fogadni, hiszen a forrása kiapadhatatlannak tűnik.

TUDATOS SORSVÁLLALÁS

Az, aki tudatosan vállalja további sorsát a Földön, vállalja azt felújult determinációval, s állítja magát Föld és embertársai szolgálatába, mert más lényeket egyszerűen nem talál. Az 'ÉN' új perspektívában találja magát, s így megszűnik dominálása és eloszlanak félelmei. A lélek felfénylik, s énünk annak szolgálatában végre megtalálja örömteljes funkcióját.

De nem szükséges tudatosan átélni Halál tranzformáló élményét ahhoz, hogy lelkiismeretesen és boldogságérzetben tehessük magunkévá létünket. Inkább csak újra olvasgatni népmeséinket és megérteni hőseik sorsvállalását, archaikus élményeik útmutatását. Minden, ami egy lelkiismeretes emberi sorsra érvényes, a Népmesékben tisztán tükröződik. Aki pedig megjárta a 'Nagy Utat', s Halála szárnyain visszatér a Fényből, bepillantásának friss élményével ajándékozza meg világunkat.

Érdemes átszellemülni élményünkkel.

FÉNY, Ó FÉNY

Napunk fénye nélkül nem lenne élet a földön úgy, ahogyan mi ismerjük azt, s ahogyan arra nekünk, embereknek szükségünk van mivoltunk és mibentűnk megvilágításához. Rászorulunk a fényre. Úgy szervileg, mint szellemileg – de miért? Gondolom, mert mi magunk is a Fény elemei vagyunk. Napunk fénye kelti életre világunkat, s amikor mi felismerünk, vagy megértünk valamit, azt gondolkodás nélkül „megvilágosodásnak” is nevezzük.

Lám minden erőfeszítés nélkül fényvel kapcsoljuk össze szellemünk ébredését és kiteljesedés felé vezető útját.

Van-e ugyan az Élhető Napfénynek és a szellem megvilágosodásának metaforikus értelmezésében valamilyen közösség?

Laboratóriumok sora tanulmányozza a fény termé-

szetét és mibenlétét, de nem azt, hogy mi köze is van a tudathoz, na meg a lelki valósághoz...

(Persze, ha tagadjuk a lélek valóságát, ez a kérdés fel sem merülhet egy laboratóriumban, mert akkor hogyan lenne a tudósoknak 'lelkük' kísérletekkel kínozni, gyötörni az ártatlan, lelkes állatokat?)

Tegyük fel, hogy a Tudat fény-testet öltve jelenik meg a Mindenségben, s a tudatosulásunk 'táplálékává' válik. Megvilágítja a gondolatainkat, s valamilyen módon hozzájárul azokhoz az apró elektromos pulzusokhoz, melyek fény-útja nemcsak jelzi gondolatmenetünket, hanem fantasztikus sebességgel, elképesztően gazdag mintákba is szövi azokat, megnyitván asszociációs képességünk végtelen kincsesládáját.

Elképzelhető-e, hogy kettős folyamat megy végbe a tudatunkban is?

Egy: maga a gondolat is fényben sugárzik, melyet az agyunkkal képesek vagyunk befogadni.

Kettő: átélt valóság-élményeink Fénnyé válnak és összefonódnak a Mindenség tudatosságának Fényből szőtt hálójával, vagyis fény-testével.

Mind ezeket az agyban lejátszódó folyamatokat szemünkkel nem vagyunk képesek megpillantani. Különleges műszerekkel ezt, azt igen, de a szemünkkel nem. Nézhetjük mi ameddig akarjuk valakinek a koponyáját, akkor sem észleljük mindennapi látásmódunkkal azt a fantasztikus csodát, ami a kis szürke agysejteken szőre-bőre-csontja alatt lejátszódik.

Ez ugyanígy igaz teljességünk megvizsgálásakor is, szemünkkel csak a valóságunk 'legszilárdabb' állapotában lévő külső burkát láthatjuk. Amit szemünkkel látunk, mind meg is neveztünk, még amit csak úgy láthattunk, hogy szétboncoltunk előtte, azt is többé-kevésbé sikeresen megneveztünk, de mindaz, amit nem láthatunk magunkból és valóságunkból mindennapi nézésünkkel, az teljességében ismeretlen titok marad számunkra. Megnevezhetetlenek, felfoghatatlanok, de többsége még csak a tudatossági-térképünkön sincsen fehér folttal megkérdőjelezve. Amit nem ismerünk önmagunkból, csillagászati számokkal sem kifejezhető halmazban dominál.

Van viszont egy különleges látásmódunk, melyre valójában mindenki képes lehetne, vagy talán va-

lamikor lesz is, de napjainkban mégis kiválasztott lelki felkészültség szükséges ahhoz, hogy gyakorlattá válhasson használata. Ez különleges látásmód (mellyel lehet születni, vagy arra beavatódni és kultiválni azt), a 'látónoki' felismerések nélkülözhetetlen adottsága. Tudunk róla, hiszen kifejezésünk is van rá, 'belső látásnak' vagy néha „harmadik szem”-nek is nevezzük. Csak azt nem tudjuk még, hogyan működök, s hogy miféle percepcióval jár felnyitása. Nem tudhatjuk, mert más figyelem kell hozzá, mint az a figyelem, amellyel mindennapi világunkban navigálunk, s realitásunkba bilincselten nem merjük az absztraktot valóságként magunkévá tenni. (Talán jobb is, hogy egyelőre ezt az ajtót csak azok nyithatják ki, akiknek 'kulcsuk' is van hozzá!)

Carlos Castaneda mestere Don Juan Matus úgy differenciálta ezt a figyelmet, hogy „Második Figyelem” a mindennapi perszepeciót pedig nevezte 'Első Figyelem'-nek. A Második Figyelem tudatalatti 'álm-régiókat' köti össze a tudatossal, amikor a 'Látó' már képes teljes érzéki perszepeciójában tudatos felkészültséggel átlépni ismert valóságunk és a még ismeretlen dimenzióink falain.

A FÉNY ÉS A TÁLTOS KAPCSOLATA

Mert bár a szemeknek is van valamilyen szerepe a 'Táltosi Látásba', mégis egy olyan egzaltált látásmódhoz érkezünk a révült állapotban elért 'második figyelemmel', amely képes a fizikai testen áthatolni, és az azt körülfogó fényttestébe is belátást nyerni. Mert minden, ami velünk az életünkben történik, legyen az szerelem vagy betegség, a fényttestünkben regisztrálódik elsősorban, majd onnan hat át a fizikai testre. Talán hasonlóan, mint az ózonlukak hatása a Föld testére. Ahogy a légréteg ritkul, úgy engedi át az úrból jövő ártó sugárzást. Ahogyan a negatív érzéseinktől és gondolatainktól lassan elhalványul a fényttestünk, úgy gyengül a vitalitásunk, s engedjük magunkhoz a betegségeink sorvasztó hatását, mely végül halálunkat okozza. Az élet örök, ha nem fulladunk saját sötétségünkbe.

A 'látó' Táltos a fény-testet is gyógyítja, míg a betegségtől szószerint 'megszabadítja' a fizikai testet. A betegségokozó energia eltávolítása azonnali fizikai felépüléshez, és a lelki-fény megerős-

sődéséhez vezet. A Fény-test nélkül egyszerűen nincsen szerves élet.

Orvosaink fordítva kezdeményezik a gyógyítást, mivel csak az 'első figyelemmel' követik az emberi egységet és gyengeséget. A fizikai testet próbálják funkcióban tartani, míg a lélek harmóniájának fénye megfakulva ingadozik. Mivel nem 'látják' az orvosok a test 'Fényházát', nem vehetik figyelembe sem, s nem adhatják hozzá gyógyító munkájukat az egészségre való törekvésében.

(Igaz, hogy valóban csak az gyógyul meg, aki meg akar, s az az akarat észrevétlenül a Fény ajándéka. Az akaraterő ugyanakkor táplálja a fénytestet, s ebben a csodálatos egymásra-hatásban kiteljesülünk újra. Elképzelem néha, milyen erős lehet a fénytetem az élniakaráshoz, amikor egész életemben a Halált kísértettem. Nagyon sokat tanultam a Haláltól az Életről.)

A 'Második Figyelem' látásmódja nem csak, hogy megközelíti a műszereink rafináltságát, hanem képes túlszárnyalni minden elképzelhetőn, emberi élményanyagunk tárházában.

A gyógyító Táltos 'Látja' valóságunkat fénybe szóttan, s a Fény ereje, vagy hiánya, mutatja meg számára a betegség jelenét és mibenlétét. A megbetegedett részekben elhalványul, vagy teljesen megszűnik a fény.

Minden igaz Táltos látnok, mert 'Lát' a szem és lélek különleges, közös adottságával. Felismerte már, hogy minden energia. Elfogadja tagadás nélkül a Végtelenséget összes elképzelhető és elképzelhetetlen dimenziójával. Tudja, hogy a Tudat Fénye szövöi át és tartja össze szeretetével a szerves és szervetlen világot. Nem kérdezi a Szellem munkáját és megvalósulásának módját, mert ő is részesévé vált tudatosulása fényével. Látásánál már teljességében a 'Fényttest' veszi át figyelmét, felismeréseinek mibenlétét és magyarázatát. Maga előtt fókuszba állítja kihívását, majd átvezeti az absztrakt világból a szisztematikusba.

MIT LÁT A TÁLTOS?

Látja a fényt, ami minden élőlényt körülvesz, s látja a fénytestet ingadozó erősségét is. Amikor egy szerves lény beteg, akkor a fénye elgyöngül. Mi is

látjuk, amikor valaki rosszul néz ki, szürke az arca, gyengék a mozdulatai, a vitalitása hiányzik, de nem látjuk a betegséget magát, ami megtámadta, és nem látjuk a fénytestet sem. A táltos látja viszont, hogy a fénytesten sötét foltok vannak („ózon lukak”). Így a táltos tudja, hogy a fénytestet valami kioltja, s mivel látja a betegséget absztrakt formájában is, gyógyítani is tudja. Gyógyítani táltos módon, amiről sokkal mélyebb ismeretekre van még szükségem, hogy egyelőre valamit is írni tudjak róla.

A táltosok azt is megpillantották 'látó' állapotukban, hogy amikor valaki felismerésre jut és „megittasodik” a felfedezésétől, akkor a fényteste hirtelen megerősödik. Ez arra enged következtetni, hogy a Fény éppen úgy szellemi táplálék, mint testi, s amit magunkhoz veszünk testi, vagy szellemi úton, az az életünk és tudatunk fényét gyarapítja. A Táltos látja, hogy míg testünknek a Nap fényére egy szerves életen át van szüksége, szellemünk tudatos fényére a Mindenség Fénye vár.

FÉNYBE ÉRKEZÉS

Élet és Halál kézen fogva járnak. Születésünk pillanatában a szülőcsatornából kibukkanunk a fényre. A Halál pillanatában kiszabadulunk kötött formánkból és elindulunk a Fény felé. A hasonlóság döbbenetes, de ugyanakkor lényegesen különbözik is valamiben:

A születésnél a csecsemő tudata egy teljesen behatárolt és függő állapotban találja magát. A lélek szabadsága formát ölt és az a forma teljességében rászorul azonnali környezetére, elsősorban az anyára. Hatalmas bizalomra van szüksége annak a tudatnak, amely vállalja a szerves életet csecsemői kezdettel.

A Halál pillanatában viszont a Tudat felszabadul megkötött formájából és visszatér a Fénybe, oda, ahonnan eredetileg „Énné vált”. Magával viszi életútja tapasztalatait, „kis fény batyujában hamuban sült pogácsáit”. Életében minél nagyobb volt a Mindenségbe vetett bizalma, minél többek a felismerései, minél hatalmasabb volt a szeretetre való képessége, annál fénylőbb tudatossággal ajándékozza meg a Mindenség átölelő fényét. Azt a hatalmas központi Fényünket, melyben az újjászületés lehetőségeinek multitudja várja, hogy

Fény-tudata önálló útjain tovább bontogathassa tudatosulásának szirmait.

JÉZUS, AZ EMBERISÉG LÉLEK-TÁLTOSA

Jézus, az ember, felismerte a Fényt. Életével, tetteivel a Fényt szolgálta. Halálával is a Fényt gyarapította, még pedig nem is akárhogyan. A „csodái” melyekről még mindig sorra megemlékeznek a szószékekről, a táltosi, látnoki gyógyítómód és Erő eredményei voltak. Jézus életében példaképek soraival támasztotta alá tanításait, s halálát is a legmesszebbmenő példaként állította elé.

Utolsó metamorfózisa csodának számított, számít ma is, pedig úgy gondolom, inkább példaképnek kell magunk elé állítanunk, úgy, mint az utolsó tanítását. **Jézus Áldozatot vállalt nem a „bűneinkért”, hanem a Lelkünk Fényéért.** Azt tanította, hogy nem vagyunk fizikai formánk rabjai. Jézus igaz, tiszta ember volt, nem kötött kompromisszumokat. Követte hitét rendíthetetlenül, így a szellem 'súlytalanul' fénylett. A 'Fénnyé-válás' melynél a test is fénybe lép, csak súlytalan lélekkel elképzelhető. Mert a lelkünknek is megvan a maga súlya. Nem kilóval mérjük, hanem fénnel.

Jézus utolsó üzenetében azt vélem, felismerni a legegyszerűbben, hogy az igaz út követése az Örökkévalóság legtisztább tranzformációjához vezet: a végső megvilágosodáshoz, a tökéletes Fény-nyéválás egységéhez. S ez a valóság mindenki számára adott, csak tiszta lelkiismeret kell hozzá. Sok sikert ehhez, mindannyiunknak.

Jézus szavait idézem (Márk: 7. 15-23)

„Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg: Semmi nincsen, ami kívülről jutva az emberbe tisztátlanná tehetné őt; hanem ami kijön az emberből, az teszi tisztátlanná. – Mert belülről, jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok; valamint csalás, kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg, esztelenség. Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek, s ezek teszik tisztátlanná az embert.”

Itt visszatérek még egyszer a Fény és Tudat egységének felismeréséhez. Bár Jézus nem az egyetlen Táltos, aki 'Fénnyé vált', de valami mégis ki-

emelt helyre teszi őt szívünkben, tudatunkban. (S itt nem a zsidó-keresztény egyházak dogmáira gondolok!) Mert amit Ő tett, tette azt az emberiségért. Nem önmagáért, sem nem egy pár kiválasztottért, hanem a közös emberi tudatosságért, hogy mi is Fénybe emelkedhessünk. Jézusi példánk megrendíthetetlené teszi előttünk a Test-Lélek Fény-átváltások lényegét: Jézus a Mindenség Fény-Tudatával egyesült, s minden, ami fény, őt is közvetíti számunkra.

Nagyon sokáig nem fogtam ezt fel, de úgy látszik én is egy kicsit „megvilágosodhattam”, amikor a Fény valóságát kezdtem végre megérteni, s megvilágosodott előttem is, hogy Jézus fényével szolgálta és szolgálja az emberiséget, azzal a Fény-tudattal, mellyel őt is megajándékozta a Szeretet Fényével átölelő Mindenség.

SZERETET A NAP HÁZÁBAN

Tudom, hogy könnyebb megmagyarázni a felfoghatatlant, ha a szimbolika köntösébe bújtatjuk, de én most már teljes meggyőződéssel, egy szemmel nem látható valóságról beszélek. Egy csodálatos, szakrális, természeti folyamat valóságáról.

A Napunkra gondolok. A fényadónkra, az élte-tőnkre, a boldogságot hozónkra.

Az ősi 'napimádó' népek tudtak valamit, amit mi már vagy elfelejtettünk, vagy tudatosan elvetettünk magunktól. A Szkíták, az Egyiptomiak, az Etruszkok, Inkák, Aztékok, Mayák ismerték a Nagy Napkorong titkát. Aranykultuszuk sem volt véletlen. Az arany a Nap földi mása volt számunkra, annak tükörképe, így magában hordozta erejét hitük szerint. Csodálatos módon, vagy talán Táltosaik, Mágusaik segítségével tudták, hogy Napunk nem csak egy lángoló, egyszer majd kihűlő gázgolyó, hanem érző, szeretettel feltöltődött, életet adó, fényt sugárzó tudatos lény. Azt is felismerték, talán mert önmagukat is jobban ismerték mint mi manapság, hogy a Nap és a bolygók között szerves és szervetlen kapcsolat van, s hogy nem létezhet egyik a másik nélkül.

Ahol szerves élet van, ott a Fény uralkodik. Még az óceánok legsötétebb mélyében is élnek szerves lények, s testükkel világítanak ott, ahová a Nap fénye nem ér el sugarakban, csak talán láthatatlan szemecskékben. A Fény még oda is eljut, ahol mi

már nem észlelhetjük elbutult érzékszerveinkkel. Az egyetlen létfontosságú Erő, amely összetartja a mindenséget, s ami nélkül még a Fény sem létezhetne talán, a Szeretet Ereje.

A Fény is a Szeretet kisugárzása.

A szeretetet érezzük. Megmagyarázni nem tudjuk, de ha egy-egy pillanatra magunkba szívjuk a Nap melegét, a szeretetérzés kétségtelenül áthat minket. A Szeretet mágikusan a fényben valósul meg, akkor is, ha a Fény maga a Szeretet kisugárzása, s úgy érzem általa is közvetítődik.

Talán a Szeretet teste a Fény...(?)

Ha a Nap ránk sugározza Fényét és az a fény életet ad a földnek, akkor a Földanya és gyermekei azt a fényt, amit a Napból magukba szívtak, viszszaadja a Napba, amikor szerves életük véget ért. El sem tudok képzelni hatalmasabb csodát, mint hogy az életünk teljességével szeretünk annyira, hogy a fű újrazöldülhet, a madárcák kikelnek a tojásaikból és a világunk minden lényé és mozzanata újra és újraénekelheti az Életcsodát.

Szerintem a szeretet ellentéte nem gyűlölet, hanem 'szenvetés'. Ahol nincsen jelen a Szeretet Fénye, ott minden és mindenki szenved. S ha azt mondaná valaki erre, hogy az érzéketlenség is szeretethiány, mégsem lehet szenvetésnek nevezni, én azt mondom, az érzéketlenségnél nagyobb szenvetés nem létezik, mert kihatása tömegek masszív szenvetését okozza, azonkívül megfosztja az érzéketlent az Élet minden gyönyörétől.

Ahol nincsen szeretet, ott nincsen termékenység sem. Ahol nincsen termékenység, ott az élet fénye kihál. Ha mi nem szeretjük a Földünket és egymást, ha szenvetés okozunk és nem gyönyöröztünk, ha eltapossuk a jót, és nem az alkotókedvet segítjük és gyarapítjuk, akkor a fényünk a föld fényével együtt lassan kihúny. A napunk fénye egyre gyengébb lesz, s halálával a naprendszerünk a szét hullás útjára lép.

Itt érdekességképpen megemlítek valamit, ami aránylag új csillagászati megfigyelés. Amikor egy nap meghal, (önmaga energiáját felhasználva magába roskad), az utolsó látható jelzése egy óriási, hófehér fény felszabadulása és eltűnése a Világmindenségben. Nem tehetek róla, hogy a nap halálában ugyan azt a folyamatot vélem felismerem, amit más szerves lények halánál is megfigyeltünk már: amikor a tudat elhagyja a haldokló

testet, akkor azt a felszabadult fényt mi 'léleknek' nevezzük. Több fényképen is láttam már ezt a fenomenont megörökítve. Abban a felszabadult hatalmas fehér fényben, amely a haló napot elhagyja, a nap tudatos fényét, lelkét látom felszabadulni. Talán egy másik dimenzióban megtalálja boldogságát.

„Minden, amit az Erő tesz, teszi azt körökben”
(Lakota közmondás)

FÉNYBEN ÉLNI, FÉNYBE LÉPNI

Amit eddig elmondtam, a racionális agynak valószínűleg fantazmagória, de én mégis találtam valamit, amin a tudományoskodók is eltűnődhetnek, hiszen mintha alátámasztaná meglátásomat.

A tudósok napjainkban nagyon elcsodálkoztak új felfedezésükön, mely szerint amit a Napunkról eddig elméletben megalapoztak, csak részben igaz. Nagyon régen figyelik már hatalmas központi égitestünket, s számításaik szerint, már sokkal közelebb kellene Napunknak állnia a kimúlásához. Amilyen erővel lángol és ontja az életadó sugárakat, sokkal több gázos égőanyagot kellett volna, hogy felhasználjon önmagából, viszont Napunk semmi jelét nem mutatja kihűlése előre prediktált folyamatának. „No csak”, mondták a tudósok fejüket vakargatva, kell, hogy valami más is táplálja a hőreakciókat a Napban, egyébként hogyan lenne magyarázható szinte energiavesztés nélküli öntáplálása? Jó kérdés, de jelenlegi tudományos elméleteinkkel meg nem válaszolható. Ott is ragadt a kérdőjelben.

Úgy érzem, hogy a fenti tudományos dilemma csak akkor lesz eloszlatható, ha a tudomány végre figyelembe veszi, és a lehetségszámításaiba beleszámítja a Fény és Szeretet energiáit, mint alaptényezőket a Mindenségben lejátszódó kataklizmus drámákhoz. Erre úgy hiszem, még sokat kell várni, mert a tudomány lapos és egysíkúan az 'Első Figyelemben' kalimpál.

Oda kanyarodok most vissza, ahol elkezdtem ezt az elmélkedést – a 'dualitásainkhoz'.

Eltűnödöm azon, hogy miért is nem veszi a tudomány figyelembe a Fény-Szeretet energia egységét, mint komoly alaptényezőit életerőnk és tuda-

tunk valóságának, s azok összefonó, befogó erejét a világmindenségben?

Egy: mert szerinte ez egy röhej – gondolom.

Kettő: mert három + egy dimenziós anyagközpon-tú szemlélete megakadályozza a tudományt abban, hogy a lelket, mint Fényforrást és az azt tápláló láthatatlan erőforrást – a Szeretetet – komolyan figyelembe vegyék, amikor a Naprendszerekről, galaxisokról, fekete lyukakról, kukac-likakról, Idő és Tér gyűrődéseiről vagy egyéb komoly, életbevágóan fontos stb. -ről theorizálnak, mert azok ugye mind beleférnek egy quantum ugrás hosszába.

A megértőbbek esetleg udvariasan megkérdezik "Ugyan drága, mi közük lenne egymáshoz?" Igaz is, mi köze az „élőnek” a „halottnak”? Kit érdekel, mi van a másvilágon, ha egyáltalán van másvilág, amikor ezt is nehéz elviselni... Igazat adok nekik, hogy abból a perspektívából valóban nem sok legalább is addig nem, amíg emberi dualitásunknak ez a leglényegesebb oldala figyelmet nem követel magának. Hiszen minden akkor válik valósággá, ha figyelmet szentelünk rá.

Úgy gondolom, hogy azért van adott képességünk 'kettős' figyelemre, hogy megtanuljuk mind a kettőt használni, s a két figyelemmel felmért valóságunkat kreatívan szintetizálni.

Ha mi erre, mint emberi 'egység' képesek lennénk, akkor felismerhetnénk, azt is, hogy nincsen sem születés, sem halál, csak egy örökkön változó és valóság-élményekben megújuló, folytonos Életcsoda, melyben a Gondolat sebessége és a Fény - Szeretet - Tudat egysége határozzák meg 'valóság-élményeink' infinitását.

Optimista gondolatom itt annyi, hogy ha az egyik ember a síkon halad, a másik légben repül, s ha mind a kettő ugyanahhoz a célhoz igyekszik, egy hegycsúcson csak lehet, hogy összefutnak. Pessimista meglátásom pedig a humor kedvéért, hogy még akkor sem biztos, hogy ugyanazt látják, ha nem ugyanabba az irányba néznek mind a ketten, de még úgy sem biztos, hogy ugyanaz a jelenség kapja el mind a kettő figyelmét; ha meg véletlenül ugyan azt szemlélnék, lehet, hogy az egyik a szemével nézne, a másik meg a belső látásával, s a jelenség leírása teljesen eltérne egymástól, pedig ugyanarról a jelenségről számol be mind a kettő. A jó hír az, hogy a megegyezés lehetősége kitágíthatná számunkra a Teret és Időt, ha mind a kettő nézne is, meg látna is egyszerre, s ráadásul ugyan azt a nyelvet beszélnék az egyesség kedvéért, el-

érkezhetnének infinitásukban a 'megvilágosodás' lélegzetelállító pillanatához.

Szóval van remény...

„amikor elveszítéd a Nagy Szellem dobverésének ritmusát, elszakadsz a békétől és az Élet ritmusától.”

(Cheyenne közmondás)

Olyan napokat élünk, amikor a fenti idézet nagyon időszerű. Az emberek döbbenetesen nehéz napokon vergődnek keresztül, anélkül, hogy súlyukra ráeszmélnének. Az élet ritmusa kaotikus, harmonia helyett diszkordok fülsértő zaja jellemzi körünket. Az az élet amit magunk körül látunk, emberiségünk, de nem emberségünk megjelenítése. Ha elfogadjuk azt a valóságot, amit mások tudatlansága, rosszakarata vagy erőszaka alkot körülöttünk akkor mi is részesei vagyunk annak az aktusnak, ami kiszűri világunkból a Fényt, ezért nem úgy élünk, ahogy szívünk jóérzésünk megkívánja. Ha elfogadjuk a szemfényvesztést és hazugságokat valóságunknak, akkor sajnos azzá is válnak.

Van olyan, aki nem kíván a sorsán változtatni, mert vagy sztoikusán elfogadja mint változtathatatlant, vagy képes volt megalkotni egy olyan tervszerű, jelentős valóságot magának, ahol jól érzi magát és benne kibontakozó lehetőségeket lát. Kevesek az ilyen emberek, s kb. két csoportra oszthatók: vagy táltosok, vagy másokon élősködő csalók. Mindenki más közéjük esik, s a köztes nagy réteg változást, bontakozást igényel. Ez a változás nem kívülről, hanem belülről kell, hogy meginduljon.

Az titok amivel a saját sorsunkat mindannyian meg tudjuk változtatni, megvilágosodásunk erejében rejlik.

A horizontunkon minden reggel felkel Napunk és bevilágítja apró fényttestünket. A saját belső tartalmunk és szépségünk, mely a szeretet befogadására és kinyilvánítására való készségünkkel ered, vonhatja csak fénybe sötétségünket.

Ha elfogadjuk, hogy nem csak anyag-test vagyunk, hanem Fényből és tudatból szőtt szeretettel felruházott lények, akkor azt is fel kell ismernünk, hogy a *fény-tudatunk az, ami állandó.*

Életünk szabja meg fényünk csillogását. Tetteink, gondolataink és belső, külső tisztaságunk adják

meg fényttestünk intenzitását.

A Földünk, a Napunk, az egész naprendszerünk harmonikus egysége függ attól, hogy milyen közös emberi sorsot alkotunk, s az a sors egyéni megvilágosodásunkon nyugszik.

Nem lehetünk felelősek az egész emberiségért, ha önmagunkért sem vagyunk képesek felelősséget vállalni.

A Magyar Népnél nagyon sok oka van büszkeségre, mell és vállveregetés sem kell hozzá, csak annyi, hogy egy áthatott pillanatban lelkünk feltétel nélkül egyé váljék a fénnel. Feltűnt előttem, hogy van egy átfogó eszmei közösségünk, amely évezredek át a Szkíta népeket jellemezte, és külön állította későbbi népcsoportoktól – ez pedig a Szabadság természetes tisztele, amely megtagadja a rabszolga sorsot.

Előttünk járó őseink tisztelettel megértették, hogy a Mindenség egy végtelen Szabadság, mely irányító (nem béklyóban tartó) igazságokon alapszik.

Ha vállaljuk népmeséink hőseinek magatartását és lélek-emelkedettségét, s megalkuvás nélkül megjárjuk útjainkat, saját élményeimből fakadóan, felelősségteljesen mondhatom, hogy a Végtelen akkor nemcsak fellebbenti előttünk Fénybe burkolt titkairól a fátylat, hanem fel is oldja gúzsakötöttségünket. Ez pedig éppen úgy igaz egyéni sorsunkban, mint a közös sors vállalásánál.

Minél harmonikusabban élünk együtt és működünk a Mindenség Igazságtörvényeivel, annál könnyebben haladhatunk választott utunkon, melynek eredménye egy-egy új állomás a Végtelen Szabadság csodákkal ékes valóságaiban.

Az alábbi idézet azt bizonyítja számomra, hogy a Magyar Nép ősi Szabadságtudata vagy nem áll egyedül, vagy lélekközösségben él az Onondaga néppel:

„Úgy tűnik nekünk, hogy a legkorábbi idők-től fogva Ember természetes állapota szabad volt, ahogyan a nagyapáink mesélték nekünk, és mi elhittük, hogy Szabadság az Élet velejáró tartozéka.

Mi kulcsként ismerjük fel ezt az alapelvet a békéhez, egymás iránti tisztelethez és a természeti törvények megértéséhez, mely mindenek felett uralkodik a Világmindenségben; és ragaszkodásunk ehhez a törvényhez lehet

az egyedüli üdvössége bolygónk jövőjének, Anyaföldünknek.”

(Oren Lyons, Onondaga)

FÉNYBŐL SZÜLETTÜNK, FÉNY VAGYUNK, FÉNNYÉ LESZÜNK

Szeretném befejezni a gondolataimat azzal a csodálattal, amit csak az képes velem mélységeiben átérezni, aki valahogy már közel került Fényvalóságának felismeréséhez.

Mélységes vágy él bennem ahhoz, hogy szerettem is átéljék rajtam keresztül azt a csodálatos felismerést, amely képes volt megváltoztatni az életemet, a Halált megfosztotta félelmetességétől és fel tudott oldozni egy olyan kilátástalanságból, amelyben egy eszméletlen halál volt a legvágyottabb kiút.

Amint szellemünk elindul a Nagy Életútra, nem tudja mit keres, mire vágyik igazán, csak sodródik az életárral. Ahogy nyiladozik tudata, megismeri, majd lassan szavakba, fogalmakba ötvözi a befogadó világot színeivel, hatásaival. Hatalmas ez a világ és masszívan rezisztál mindent, ami puha álomszerű és gyengéd. A megfogalmazhatatlan folyékonyvá válik bennünk és felszívódik egy érzéketlen világ betonfalaiba. Nem marad előttünk más, csak egy statisztikai szám és egy vonalzó.

Az anyagi az egyetlen, ami sokak számára kilátást ígér a megkötöttségéből, mások számára pedig tömegek dominálásával kecsegtet.

Rotchild nagy mondása „Mit érdekel engem, hogy ki a királyuk vagy az elnökük, ha a pénzeserszényük zsinórja az én kezemben van”, aláhúzza napjaink 'attitűdjét'.

Hol van ebben a világban helye a Fény-tudatnak? Itt van helye, közöttünk. Mert aki soha nem engedte el, vagy újra megtalálja magában Fényvalóságát, az a Fényét sugározni is tudja. Igen itt, ebben az elanyagiasodott, masszív és kaotikus valóságban is Fény szövi át a tudatot.

Csak arra kell gondolnunk, hogy világunk ott, ahol a Természet még szűzen uralkodik, lélegzet elállítóan csodálatos, szinte etherikus a valósága. Aki valaha is belépett ilyen szűz területre, tudja miről beszélek. A Fény ott vibrál mindenben, minden körül, s az életöröm zsongása feltölti a szí-

vet és könnyre fakassza azt, aki egyé tud válni gyönyörűségével. Valamikor ilyen volt a világunk, addig, amíg meg nem jelentünk benne, s ilyen maradt még évezredekig, amíg tisztelettel és harmonikusan éltünk új otthonunkban. Amint a Természet dominálására való törekvés vette át az emberiségben a hatalmat, a Föld szenvedni kezdett, s mi vele együtt szenvedünk azóta is, mert olyan ostobák vagyunk, hogy nem vesszük észre, ha gyógyítunk, gyógyulunk is.

Fényből születtünk, Fény vagyunk, Fénnyé leszünk, ha nem hagyjuk a Fényt kihalni magunkban. Nem kell mást tennünk, csak igaznak és bá-

tornak lennünk, s akkor a fényünk felszabadul, hogy megindulhasson gyönyörű útján haza, a Nap Házába.

„Álmot láttam, a Föld sötétségben volt. És minden alkalommal, amikor az ujjammal mutattam, egy fény felvillant. A fények különböző méretűek, alakúak és színűek voltak. Megkérdeztem a Teremtőt, mik ezek a fények? Azt válaszolta a Szellem, hogy ezek emberek, akik majd hozzám jönnek tanítványnak.”

(Sun Bear, Chippeawa Saman)

Indián sámán

Révülő sámán

Táltos életfája

Gyógyító sámán

Táltos

(A képek az Internetről)